

Al van kindsbeen af wist Ann Stael dat ze voor de klas wilde staan. Hoewel ze met hart en ziel les gaf, zei ze die roeping vaarwel. Ze wilde meer op het beleid kunnen wegen. Vandaag is ze algemeen directeur van de scholengroep Sint-Rembert in Torhout, waar zowat 5.900 leerlingen les volgen in één van zestien onderwijsinstellingen. Inmiddels kent ze het schoolwereldje van binnen en van buiten.

Ilse Van Halst

'Christelijke waarden doorgeven is een uitdaging'

ANN STAEL

GEBOREN en getogen in Torhout, wilde Ann Stael zich altijd al inzetten voor de plaatselijke gemeenschap. Elf jaar gaf ze geschiedenis in het middelbaar, vier jaar in het hoger onderwijs en tien jaar aan de universiteit. „Kenniss doorgeven, het fascineert me. Ook het contact met de leerlingen en de onderlinge wisselwerking is bijzonder boeiend.”

– En toch solliciteerde u voor een functie in de schooldirectie...

Ik heb altijd graag verantwoordelijkheid opgenomen. In een beleidsfunctie kan je bovendien meer verwezenlijken. Maar het was echt een afwegen. Als directeur heb je immers weinig rechtstreeks contact met je leerlingen. Daarom ga ik nu en dan bewust de speelplaats op, of werk ik mee aan een of ander project gewoon om het contact met de jongeren te blijven voelen. Dat doet ontzettend deugd.

– Wat is uw visie op onderwijs?

Onderwijs moet zoveel mogelijk alle talenten, van welke aard ook, in kinderen en jonge mensen ontplooiën en zo weinig mogelijk talenten laten verloren gaan. Onze scholengroep heeft een school voor buitengewoon onderwijs. Met leren hebben de leerlingen daar het moeilijker, maar we moeten trachten hen zover mogelijk te krijgen met de mogelijkheden die ze hebben.

Het katholieke onderwijs moet nog een stap verder gaan. Een engagement als katholieke leerkracht stopt immers niet aan de schoolpoort, maar ondersteunt een verregaande zorg voor je naaste. Onze voorbeeldfunctie op dat vlak is groot.

We kunnen het echter niet onder stoelen of banken steken dat het niet langer vanzelfsprekend is om de katholieke waarden door te geven aan onze jongeren. Toch willen wij

Lesgeven is geen job van negen tot vijf. Je moet er je hart en je ziel in leggen, en niet bij de minste tegenslag de handdoek in de ring gooien

vanuit een duidelijke christelijke inspiratie onderwijs blijven aanbieden.

– Op welke uitdagingen moeten jullie een antwoord vinden?

Het wordt een steeds grotere uitdaging om het christelijke gedachtegoed ingang te doen vinden in het leven en werken op school. Je kunt jongeren nog wel aanspreken op algemene waarden, maar steeds moeilijker op het geloof. Bovendien wordt de kloof met de thuissituatie op het vlak van geloof steeds breder.

Als scholengroep kiezen we voor een tweesporenpastoraal. We bieden een pastoraal aan voor een kleine groep vrijwilligers die meer willen weten over het katholieke geloof. Daarnaast proberen we op vaste momenten aan alle leerlingen een aantal geloofselementen mee te geven, verzorgd en op hun maat.

Toen ik als leerkracht mijn puberende leerlingen vergezelde naar een viering, vroeg ik hen altijd op z'n minst respect op te brengen voor de anderen. „Mischien interesseert het jou niet, maar stoor dan tenminste niet je medeleerling die de viering mischien wel wil volgen”, drukte ik hen op het hart. „In de klas zit je mischien de hele dag te dagdromen, dagdroom dan nu even verder.” Ze moesten er om lachen, maar het werkte. Achteraf merkte ik vaak dat er hier en daar toch iets van de viering was blijven hangen.

– En verder?

Een school krijgt steeds meer een opvoedende taak, die soms haaks staat op wat thuis gebeurt. Neem nu gezondheidsbeleid. Als school willen we frisdrank bannen, terwijl kinderen dat thuis vaak naar hartenlust mogen drinken.

Verder vind ik het bijzonder boeiend om je als school voortdurend aan te passen aan de snel evoluerende technologie. De nieuwe media bieden jonge mensen vele kansen, op alle vlakken.

Je moet kinderen ook leren kiezen en omgaan met keuzes. Vandaag zijn

© Violet Corbett-Brock

er zoveel mogelijkheden. Dat maakt kiezen knap lastig, want kiezen is altijd verliezen. Toch worden de jongeren van vandaag vaak te zwart afgeschilderd. De huidige generatie is in mijn ogen een vrij sociale generatie. Omdat de gezinnen steeds kleiner worden, bouwen jongeren – volwassene trouwens ook – een netwerk van vrienden uit. Ze hebben niet één boezemvriend, maar vormen groepjes vrienden. Samen zetten ze hun schouders onder één of ander initiatief, dat meestal beperkt is in tijd en ruimte. Nadien zien ze wel weer verder.

– Een loopbaan in het onderwijs is niet langer populair.

Het is moeilijker dan vroeger om als leerkracht jongeren aan te spreken en te boeien. Toch moeten we het aantal leraren dat de handdoek in de ring gooit, relativeren. Ze haken vooral af, omdat ze te weinig geduld hebben om te wachten op een vaste benoeming. Bovendien moeten we erkennen dat een baan als leraar voor sommigen pas tweede of zelfs derde keuze is.

Gedreven onderwijzers haken doorgaans niet af. Maar je moet er dan wel echt voor willen gaan. Les-

geven is geen job van negen tot vijf. Je moet er je hart en je ziel in leggen, je terdege voorbereiden, met liefde voor je vak en fierheid voor je beroep voor de klas staan en niet bij de minste tegenslag het hoofd laten hangen. Dat doen jonge leerkrachten soms te snel. Als leraar moet je jezelf voortdurend bijsturen. Doe je dat, dan wordt lesgeven iets prachtigs. Doe je dat niet, wordt het een drama.

– De publicatie van het scholenrapport onlangs deed veel stof opwaaien. Ook in uw omgeving?

Het is goed dat scholen een spiegel wordt voorgehouden. Ze kunnen er veel uit leren. Meestal is het een bevestiging van wat ze al weten en werkt het ondersteunend. Het probleem is dat het gaat om hoogst technische en voor een buitenstaander bijgevolg moeilijk te plaatsen materie. Bovendien gebeurt die doorlichting telkens door andere teams, die vaak heel verschillend zijn samengesteld. Zo kreeg een van onze scholen een opmerking over haar infrastructuur, terwijl een andere school van onze groep die dezelfde infrastructuur gebruikt maar door een ander team werd doorgelicht, geen opmerking kreeg.

Als school kun je dat plaatsen, als ouder niet altijd.

Een verslag op basis van informatie van zes of meer jaar geleden schiet zijn doel bovendien voorbij. Veelal zijn de tekortkomingen inmiddels al weggewerkt. Zo kregen wij destijds een opmerking over het talenonderricht. We waren dit reeds volop aan het oppakken, zodat we intussen veel vooruitgang boekten. Als we evenwel moeten voortgaan op het rapport, is daar niets van aan. Dat is frustrerend.

Soms ook worden opmerkingen aan het verkeerde adres gericht. Neem nu de vaak voorkomende klacht over gebrekkig omgaan met computers. Heel wat scholen wordt verweten dat hun leerkrachten te weinig de computer gebruiken in hun lessen. Maar waar moeten ze het geld halen om voldoende computers aan te schaffen? Waarmee ik niet wil gezegd hebben dat ouders geen informatie mogen inwinnen over scholen. Integendeel. Er bestaat echter een vrij leesbare samenvatting van de doorlichtingsverslagen. In deze *Onderwijs Spiegel* krijgen de knelpunten evenzeer de nodige aandacht. Waarom wordt die niet gepubliceerd?